

**"Ορκος 'Θεός μου μ' ἀλαλαγόν,
χωρίς κανένα ὑπαινειγμόν.**

Ἐάν δὲν ἤμουν ἀφανής, καὶ κάρᾳ ψευδαῖα,
ἀλλὰ σεπτὸς Διάδοχος τοῦ θρόνου τοῦ τυχόντος
καὶ ὁ πατήρ μου μ' ἄφινε ὡς Ἀντιβασιλέα,
θὰ ὠρρίζομην οὕτω πως εὐεχήμεως καὶ προπόντως.

Ἄκουσατε, ὀψήκοι, τί ἔρπον θ' ἀλαλαξῶ . . .
ὀρρίζομαι παρὸν ντοννέρ πῶς πίστιν θὰ φυλάξω
εἰς τὸ τυχόν πολιτεύμα καὶ τοὺς κειμένους νόμους
καὶ δὲν θ' ἀφήσω πάποτε νὰ κυλισθοῦν 'στοὺς δρόμους.
Ἄλλὰ κί' ἂν γίνουιν ἔξαρνα καμμιὰ φορὰ κουρέλι
ὀρρίζομαι καὶ δι' αὐτὸ λεπτὸ νὰ μὴ μείληρ.

ὀρρίζομαι τὴν ὄραν μου ἀκόπως νὰ περῶ,
τοὺς Ἰπουργοὺς τοῦ Στέμματος νὰ δέχωμαι σιμά μου,
νὰ βασιλεύω ἡσυχος χωρὶς νὰ κυβερνῶ,
κί' ἔδω κί' ἐκεῖ φαρδὺ πλατὺ νὰ γράφω τῶνομά μου.

ὀρρίζομαι τριγύρω μου νὰ ἔχω Μπερτοδοῦλους,
θεράποντας, διαγγελεῖς, ὑπασιπισταῖς, συμβούλους,
νὰ μέχωμαι μὲ τὰς σκιὰς καὶ τοὺς ἀνεμομόλους,
νὰ μὴ γυρεύω σοβαρὸς 'στοὺς ἀχυρῶνας φύλλους,

μὲ τὸ σακκὶ παράσημα πρὸς ὄλους νὰ μοιράζω,
καὶ τὰς κυρίας τῆς τιμῆς ποτὲ νὰ μὴν πειράζω.

ὀρρίζομαι ἀμέριμος ν' ἀπλώνω τραχανᾶ,
νὰ μὴν πετῶ διώβολον ἀπὸ τὸν Κορβανᾶ,
νὰ μὴν ἀφίνω τοῦ παρᾶ ἡ χρεία νὰ με σφίγγη,
κί' ἀπὸ τῆ μυζα κἄποτε παχὺ νὰ βγαίω ζῆγχι,
νὰ δέχωμαι καὶ κτήματα καὶ πλοῦτη ἔθνικα,
καὶ τοῦ μπαμπᾶ μου τὸν λουρέ νὰ πέρνω τακτικά.

ὀρρίζομαι νὰ ἐργασθῶ ἐπιμελῶς κί' ἐννόμως,
νὰ φαίνωμαι μὲ τὸν παρᾶ τῶν ἄλλων γαλαντόμος,
εἰς τὸ κεφάλι νὰ φορῶ ἀγίρωχος τὸ κρένος,
νὰ τρίμη πᾶς πολέμιος καὶ καθὲ μακαρᾶς,
καὶ ὅταν μὲ βαρῆ 'στ' αὐτὰς κανεὶς ἔχθρος μου νῶνος
διακοινώσεις πρὸς αὐτὸν νὰ στέλλω φλογερᾶς.

ὀρρίζομαι ἀνέφελον εἰρήνην ν' ἀναγγίλω,
τὸ καζιμάδι πάντοτε βρεγμένο νὰ τὸ θέλω,

οὐδὲ πολέμου κήρυγμα ποτὶ μου νὰ μὴ γράψω,
καὶ νὰ προσμένω μ' ἔκφιν καὶ μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα
νὰ πῶσι ἀπὸ τὰ ἴψηλὰ ἢ Δόξα νὰ τὴν χαψῶ
καὶ πέρωντάς τὴν ἀγκυλιὰ νὰ πέρτω εἰς τὸ στρώμα.

*Ὀρκίζομαι εἰς τὰς στιγμαὶς ἀγρίας καταγιγίδος
νὰ μὴν ἀφήσω 'στ' ἀνοικτὸ τὸ μέλλον τῆς πατρίδος,
κί' ἂν κλείσουν τοὺς λιμένας μου τῶν ἄλλοφύλων σκάφω
καὶ ἂν πατήσουν βάρβηροι τὰ ἔθνικὰ ἰδιώτη,
νὰ τρέξω κατεπάνω των μὲ θυμιατὰ καὶ ράσσα,
καὶ σὺν Θεῷ τὰ λάχανα καὶ τὰ πράσσα.

*Ὀρκίζομαι ἀνάμικτον τὸ Στέμμα νὰ τιμῶσω,
τὸν στέρο μου μ' ὀλόγρυσα γαλόγια νὰ γεμίσω,
νὰ σέπτωμαι τὴν εὐκλειαν εἰρηνικῶν ἀγώνων,
τῆς ἱστορίας τὰς χροιάς σελίδας νὰ σκαλίξω,
κί' ἐκεῖ ποῦ ὄνειρεύομαι τὴν δόξαν τῶν προγόνων
τὰ δρό μου μάτια νὰ σφαλῶ κί' ὄρθος νὰ ρουχαλίξω.

*Ὀρκίζομαι νὰ μὴν τιμῶ οὐδὲ γιὰ δρό παραδες
τὰς τέχνας καὶ τὰ γράμματα καὶ τοὺς καλωμαράδες,
νὰ χορηγῶ ἀξίωμα 'στους Μπεροτοδούλους ὑπάτων,
νὰ παίζω μὲ τὸ σκῆπτρον μου ὁ καθὲ Φασουλιῆς,
χωρὶς ἀμάξι κί' ἄλογο νὰ βγαίνω 'στὸν περίπκτον,
καὶ οὕτω πως νὰ γίνωμαι 'στὸ πλῆθος προσφιλεῖς.

*Ὀρκίζομαι νὰ μιμηθῶ καθ' ἕνα τὸν πατέρα,
νὰ κάμω μὲ τὴν σπάθαν μου κουβάρη τὸν ἀέρα,
τὰ πλοῖσα ἐλῆ μου παντοῦ νὰ καταβρέχω,
κί' ὡς Βασιλεὺς νὰ βεβαιῶ πῶς δλοὺς θὰ τοὺς ἔχω.

**Ἐκαὶ ὀλίγας ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Τὸν Παλαμῶν τὸν ποιητὴν καὶ ψάλτην λιγυρὸν
καὶ τὸν Πολέμην τὸν γλυκὺν καὶ τὸσον τρυφερὸν,
τοὺς δαφνηφόρους ποιητὰς τοῦ Διαγωνισμοῦ
συγχαίρει τώρα κί' ὁ Ρωμῆος μετ' ἰνδοῦσιασμοῦ,
ἀλλὰ πρὸ πάντων χαίρεται γιὰ τὸν παρὰ ποῦ ἤσαν,
βραβεῖον ἐπανιώτατον 'στὰν αἰοιδῶν τὴν σφαιραν.

Ὁ Μῆσις ὁ Εὐάγγελος μὲ τόσα προτερήματα,
ζαχαρολάστης ἀριστος καθ' ἑλὴν τὴν Ἑλλάδα,
κάμνει περίφημα γλυκὰ εἶδη καὶ εἰς σχήματα
'στὸ ζαχαροπλαστέιον του, τὴν προσφιλεῖ Παλλάδα,
εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἀπέναντι κιμνίην
κί' ἀπὸ τοῦ νέους τῶν γλυκῶν πολὺ εὐνοομένην.
Λοιπὸν ἀμέσως δλοὶ σὰς τραβᾶτε 'στὴν Παλλάδα,
νὰ δῆτε κελοπέρας, νὰ νοιώσετε γλυκάδα.

Πλατσούσις ὁ Ὑδρατός, τοῦπικλὴν Παναγιώτης,
καὶ λογιστὴς σπουδαῖος παντός τοῦ Ναυτικοῦ,
τῆς Νομικῆς ἐβήγας Διδάκτωρ ἐν τοῖς πρώτοις,
κί' ἡ τῶση του μελέτη δὲν ἤγηε ποῦ κακοῦ.
Κί' ὁ συγγενεῖς κί' οἱ φίλοι του ἐσφίζαν τὸ χεῖρι
καὶ ὁ Ρωμῆος μὲ δλοὺς ἐκ μίσης τὸν συγχαίρει.

Ὁλόμπια κί' Ἀγῶνες οἱ Ὀλυμπιακοὶ
μετὰ τινων πινακῶν κί' εἰκόνων γλαφυρῶν,
σπουδαῖα πραγματεῖα ἐπιστημονικῆ,
ἀναπολούσα δόξαν ἀρχαίων ἡμερῶν.
Δραχμῶν τιμᾶται πέντε καὶ συγγραφεὺς αὐτῆς
ὁ Παπαγεωργίου, δεῖνος Καθηγητῆς.

Κωλιτῆς Ἰωάννης, μελέτη γλαφυρὰ
τοῦ Τὰν Ἡλιοπούλου, ἐν συγγραφῆς δοκίμου,
εἰς ταύτην δ' εἰκονίζει ἐν γλώσσῃ σεναραῖ
τὸν τύπον τοῦ Κωλιτῆ, τοῦ τῶσον διασήμου.

Ἐστὸ Ζαχαροπλαστέιον ἐκίνο τοῦ Βασιλάκη,
καίτω τοῦ Ἰγουργεῖου τοῦ τῆς Δικαιοσύνης,
θαυμάσιον γρανιτὴν θὰ εὖρησι μὲ καλάμει
καὶ παγωτὰ ποικίλα κί' ὄψας εὐφροσύνης.
Ἐκεῖ μὲ καλάμακί τὸ παγωτὸ ρουφῆς
καὶ εἰς σπανίαν γῦσιν καὶ δρομα τρυφῆς.

Τὸ τοῦ Πολίτου ἔγκριτον καὶ μέγα Λεζικόν,
μὲ ἄλλους λόγους τὸ πολὺ Ἐγκυκλοπαιδικόν,
μὲ δυνάτην ταχύτητα εὐθὺς ἐπήρε δρόμον
κί' ἄχατος συνεπλήρωσε τὸν πρώτον του τὸν τόμον,
καὶ τώρα εἰς τὸν δεῦτερον εἰσέρχεται δροματον
συνεργασίᾳ ἐμβριθῶν καλῶν καὶ ἀκαμιάων.

Τοῦ Λεζικοῦ τοῦ Γιάνναρη, τοῦ Θεσσαυροῦ τῆς Γλώσσης,
δρὸ τέχνη ἐξεδῆθησαν μὲ οὐκ ὀλίγας γνώσεις.
Ἀπὸ τὴν λείψιν Πλάξιαπος ἢ Πλήξιαπος θ' ἀρχίσετε
καὶ εἰς τὸν Πορροκόρακα τὸ Λεζικόν θὰ κλείσετε.
Κί' αὐτὸ δέ, ὡς εἰξέυρατε, πρὸ χρόνου τὸ ἐκιδεῖ
τόνομαστὸν Κατάστημα τὸ τοῦ Κωνσταντινίδη.

Ὁ Βίος καὶ τὰ Ἔθιμα τῶν Παίδων τῶν Ἀπόρων
μετ' ἀνεκδότων κἀποτε πολλῶν καὶ διαφόρων,
τερπνότερον ἀνάγνωσμα τοῦ Λάμπρου τοῦ Μιχαῆλη,
ἀπαγγελαδὲν 'στὸν Παρασσὸν ἐν συρροῇ μεγάλῃ.

Καὶ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Ἐρυθροῦ ὁ Σύλλογος καὶ πάλιν,
ὁ φέρως τῶν τραυματιῶν καὶ ἰατρὸς τῶν πόνων,
ἐξέδωκε τομίδιον μ' ἀκριβείαν μεγάλην
καὶ γράφει ἄρα ἕκαμει τὸν παρελθόντα χρόνον.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σῆς κῆνω — πῶς 'στὸ σκῆτι μου ἀνάθη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κί' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ἰενοδοχίον Ἐσθῆ, — δρὸ' ἄπὸ λέει τρεῖς 'στὸ ἔθδι,

μὲ Χημειὸν, μὲ μὲ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ,
καὶ μὲ χίρα δίγους ἄνωρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμαῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κερεινῆς τῆς καλῆς, ἔθδς τοῦ Πρωστατεῖου κεντρικῆς καλῆς.